

lige præcis på det her punkt er der den tilbageholdenhed.

Tager vi et eksempel, som alle jo har i frisk erindring, nemlig motorvejsanlæggene på Amager, ja, dér kunne det pludselig lade sig gøre at få samlet et flertal, som fik presset en meget kraftig støjmur, tunnelforbindelse osv. igennem til en merpris på langt over 200 mio. kr.

Derfor har Enhedslisten heller ikke ret i, at lejernes ønsker aldrig bliver taget i betragtning. I det tilfælde var det lejere, der stillede krav. De skulle ikke afgive noget som helst, næh, de skulle i stedet modtage noget, nemlig støj fra en motorvej. Og det lykkedes dem at få presset en situation igennem, hvor man fordyrede anlægsprojektet ganske betydeligt.

Da var der altså ikke grænser for, hvor mange penge man ville bruge – langt over 200 mio. kr. Men når man ved den nordjyske motorvej, oppe ved Sulsted, har en landmand, som beder om, at en grusvej bliver gjort 350 m længere, så hans forbindelse til asfalteret vej bliver gjort lidt nemmere end det, som man fra myndighedernes side har foreslået, bliver manden mødt med afslag og med besked om, at det ville jo blive alt for dyrt, hvis han skulle have 350 m mere grusvej. Alternativet for manden er en omvej på langt over en kilometer for at komme til offentlig vej.

Der er altså en enorm forskel i den måde, folk oplever ekspropriationsmyndighederne på, og det er efter vores mening antagelig derfor, at kommissarius Knud Junge Pedersen fra Statens Ekspropriationer i Jylland ifølge dagspressen har opsagt sin stilling, nemlig med den begrundelse, at det er i frustration over den manglende lydhørhed i Trafikministeriet.

Det giver jo anledning til bekymring, hvis forholdene i toppen af Trafikministeriet er så dårlige, at den mand, der er sat til at forvalte gældende lovgivning, føler, at han ikke længere kan udføre sit arbejde på betryggende vis.

Vi kunne, vi, der abonnerer på Århus Stiftstidende, i weekenden læse en stor artikel, hvor man nu glædestrålende fortæller, at man har indført nogle nye computergrafikprogrammer, sådan at man, når man skal have motorveje tværs igennem folks haver, med computergrafik kan vise folk, hvordan det kommer til at se ud.

Jamen det er da fint, at folk kan se, hvordan det kommer til at se ud, men det kan de jo altså ikke gå hen og købe et nyt hus for; det kan den landmand, der får ødelagt sin jord, ikke gå hen og købe jord for et andet sted, så han fortsat kan

opretholde sin dyrebæsetning. Det er alt sammen noget, der har til formål at give et alibi for, at staten bare går ind og ødelægger folks ejendom.

CD's ordfører, hr. Arne Melchior, var inde på problemstillingen omkring langtidspaner, altså at der kommer politiske tilkendegivelser. Det står i dagspressen, der bliver udlagt linjer i landskabet, hvor nye anlæg skal etableres, og så kan der gå mange år, inden der sker noget. Og i alle de år vil det være sådan, at hvis man ved, at der skal gå en motorvej tværs igennem ejendommen, er den pågældende ejendom stort set usælgelig. Men folk har ikke fået én krone endnu.

Oven i købet sker der jo tit det i vore dage, at nogle af disse projekter bliver opgivet, fordi den politiske stemning vender. Man finder ud af en anden linjeføring for motorvejen eller jernbanestrækningen, og så er der altså nogle mennesker, som i ganske mange år har fået ødelagt værdien af deres ejendom. De har måske været stavnsbundne til den. Der er ikke nogen, der har været villige til at købe med den usikkerhed hængende over hovedet. En slutseddel, hvor der nederst står: »PS. Der skal måske en motorvej igennem ejendommen«, betyder jo, at ejendommen stort set er værdiløs.

Folketinget har vedtaget de såkaldte VVM-regler, som betyder, at revl og krat, alle mulige borgere, kan komme rendende og sige: Jeg tror, selv om jeg bor 12 km derfra, at det vil give støjgener for mig, hvis vinden er i øst, osv. Alle kan komme med indsigelser, alle kan være med til at påvirke et vejbyggeri eller en jernbanestrækning, et brobyggeri osv., påvirke processen. Men den, der skal afgive jorden, den, der rent faktisk skal have projektet liggende på sin ejendom, vil ofte komme til at opleve at være en lus mellem flere negle, fordi der i lokalbefolkningen ofte er større interesse for egne ønsker end for, hvad lodsejeren har af problemer.

Det kan vi ikke være bekendt, og derfor er det Fremskridtspartiets opfattelse, at disse regler skal laves om. De skal simpelt hen moderniseres, så de lever op til det samfund, vi har i dag, og de krav, befolkningen naturligvis har, når det offentlige ønsker at gå ind med forskellige former for nyanlæg, hvad enten det så er vej- eller jernbanestrækninger.

Vi kan jo forstå på regeringens planer, at der skal ske ganske betragtelige investeringer. Vi har fået at vide, at alene på jernbaneområdet skal der ofres 18½ mia. kr. de kommende år til at